

Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Οι φίλοι μας τα ζώα

Γρηγόριος Ξενόπουλος, η γάτα του παπά

Ενότητες

1η ενότητα: «Πέρασε...τι μου κάνεις!»

Πλαγιότιτλος: Ο Χρήστος ενημερώνει τον παπά για την βέβηλη πράξη της γάτας

2η ενότητα: «Δεν ήταν όμως...αγάπη που τση έχει»

Πλαγιότιτλος: Η μάταιη προσπάθεια του παπά να κρύψει το γεγονός από τη γυναίκα του.

3η ενότητα: «Μα αυτό ήταν καθαρή...Δεν μου γλιτώνει»

Πλαγιότιτλος: Η οργή του παπά μεταβάλλεται σε συγχώρεση

Χαρακτηρισμός προσώπων

Βασικοί χαρακτήρες του διηγήματος είναι ο παπάς, η σύζυγός του και ο βοηθός του.

Μέσα από τη στάση τους απέναντι στη γάτα διαγράφονται οι χαρακτήρες τους και οι μεταξύ τους σχέσεις.

Παπα-Ζήσιμος: είναι συναισθηματικός και πιο ήπιος χαρακτήρας από τη γυναίκα του.

Είναι ευαίσθητος καθώς επηρεάζεται από την αγάπη που τρέφει για τη γάτα. Φτάνει στο σημείο εξαιτίας της αγάπης του αυτής να έρθει σε σύγκρουση με τη γυναίκα του και να πει ψέματα για να τη σώσει. Γενικά η συμπεριφορά του έρχεται σε σύγκρουση με τα πρότυπα της συμπεριφοράς ενός ιερέα. Νιώθει αδύναμος απέναντι στη γυναίκα του, γιατί δεν μπορεί ούτε να τιμωρήσει τη γάτα για τις ατασθαλίες της, παρότι αρχικά συμφωνεί με μια αυστηρή τιμωρία. Είναι τόσο ευαίσθητος που δεν μπορεί ούτε να την μαλώσει.

Γυναίκα του παπά: σε αντίθεση με τον παπά η παπαδιά είναι πιο δυναμική και αποφασιστική. Κανονικά ως γυναίκα θα έπρεπε ίσως, να είναι πιο ευαίσθητη από τον άντρα της. Όμως η θεοσέβειά της δεν της επιτρέπει να παραβλέψει μια τόσο βέβηλη πράξη. Είναι απόλυτη στην συμπεριφορά της καθώς δεν αμφιβάλλει ούτε στιγμή για την απόφασή της. Είναι σκληρή καθώς είναι πρόθυμη να σκοτώσει η ίδια το ζώο.

Χρήστος: είναι ο κωδωνοκρούστης της εκκλησίας, βοηθός του παπά και πιστός υπηρέτης του. Αισθάνεται συμπόνια για την απελπισία του παπά και δέχεται τις εντολές του για την συγκάλυψη της πράξης. Συμπράττει με τα ψέματα του παπά και είναι πρόθυμος να βοηθήσει σε ό,τι εκείνος αποφασίσει.

Τεχνική

Ύφος

Το ύφος του διηγήματος είναι απλό και ρεαλιστικό με κάποια στοιχεία γλαφυρότητας. Οι διάλογοι δίνουν ζωντάνια στο κείμενο και σπάνε την μονοτονία. Υπάρχει διάχυτο το χιουμοριστικό στοιχείο, ενώ στο τέλος του διηγήματος ο τόνος γίνεται διδακτικός.

Αφήγηση

Ως προς την αφήγηση έχουμε έναν παντογνώστη αφηγητή ο οποίος γνωρίζει τα γεγονότα, τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ηρώων. Η αφήγηση γίνεται σε γ' ρηματικό πρόσωπο και ο αφηγητής δεν συμμετέχει στα γεγονότα (ετεροδιηγητικός με μηδενική εστίαση).

Σχήματα λόγου

Μεταφορές: «ζητώντας τον ουρανό», «ξεκουτιάστηκε», «δεν μου περισσεύει όρεξη», «δεν θα την σκοτώσω από το ξύλο», «να καταπνίξει τη συμπάθειά του», «μαλακότερη σκέψη», «πετάχτηκε αμέσως».

Παρομοιώσεις: «σαν να κατάλαβε», «σαν βρεγμένη», «σαν να μην έφτανε».

Προσωποποιήσεις: «με χέρι βιαστικό και φοβισμένο», «να πάρει είδηση το σπιτικό».

Εικόνες: η εικόνα της κυριακάτικης προετοιμασίας του παπά, η ηχητική εικόνα του χτυπήματος στην πόρτα, η εικόνα της αντίδρασης του παπά στην είδηση, η εικόνα των σκεπασμάτων της Αγίας Πρόθεσης, η εικόνα της παπαδιάς, κ.α.